

Baas en Bovenbaas
&
Boze Buurman

Baas en Bovenbaas
&
Boze Buurman

Een afrekening

Lotte Ruiter

Auteur: Lotte Ruiter
Coverontwerp: Stichting ZAG
© Lotte Ruiter

1. Boze Buurman

Wreed schrikt Linda wakker, en ze merkt dat Pier al op is. Ze wil nog graag wat slapen, want Pier heeft het gisteravond laat gemaakt. Hij had bezoek tot in de vroege uurtjes. Ze lag al op bed toen ze hem voor zijn doen zachtjes hoorde praten. Ze volgde zijn voetstappen van de achterkamer naar de gang en terug. Het was al over half twee geweest en nu is het nog maar kwart over zes. Ze heeft een scherpe, bonkende hoofdpijn met een regelmatig terugkerende paukenslag. Pier zit te werken aan de grote tafel, weet ze. Het is crisistijd; er moet wat gebeuren voor brood op de plank! Bij banken en verzekeringskantoren moeten de cijfers van de boekhouding kloppen dus dat daar werk aan is, dat snapt ze. Alle respect voor een harde werker als Pier, maar kwart over zes 's morgens? Pier zijn stoel schuift met kracht naar achteren. Ze verschiet en voelt het grommen in haar maagkuiltje en de laatste paukenslag dendert nog even na in haar hoofd. Pier pakt iets uit de tas op de grond naast hem, die tegen de tafelpoot staat en rukt daarna de stoel weer genadeloos naar voren.

“Au,” zegt Linda’s hoofd.

Pier werkt hard, dat is te horen aan de bewegingen van de stoel. Pier rekt zich uit, werkt de stoel naar achteren en staat op. Ik volg zijn voetstappen. Pier is groot en sterk en in de kracht van zijn leven. Dat hoor je aan alles, ook aan zijn zware voetstappen. Pier doet de radio aan voor het nieuws van zeven uur. Na de pauze gaat hij weer verder aan zijn taak. De stoel reageert grommend onder zijn gewicht. Als hij geconcentreerd bezig is en stil zit, doezel ik weer weg. Als de stoel plotseling naar achteren schiet, schiet ik mee overeind in bed en voel mijn hartslag rap versnellen. Linda zou willen roepen: “Pier kom terug in bed,” maar dat kan niet want het is niet haar bed, waar Pier thuis hoort.

Pier zijn bed staat boven, en Linda’s bed staat beneden maar afgezien daarvan heeft Pier al een vrouw en dat is Linda niet. Sommige mannen houden er meerdere vrouwen op na, maar Linda doet daar als vrouw niet aan mee. Toch deelt ze tegen wil en dank haar leven, sinds een dikke maand, met Pier. Als ze haar leven wilde delen met andere mensen had ze net zo goed in een

commune kunnen gaan wonen. Een dikke laag beton tussen de tweede en de derde verdieping van het appartementencomplex mag niet verhoeden dat ze alles wat Pier doet wel met hem moet delen. Als hij thuis is, wel te verstaan.

Pier zijn vrouw hoort ze niet en daar heb je absoluut geen last van, als je er niet bewust op let. Zij lacht lief, en is Pier ‘zijn engeltje’ zo zegt hij zelf. Hij pakt haar hand teder in de zijne, om het iedereen ook aanschouwelijk te bewijzen. Misschien knijpt hij haar nu wel stiekem, dacht Linda bevooroordeeld toen ze het de eerste keer zag. Zijn vrouw zal niet tegen spreken, want dat kan ze niet meer. Haar korte termijngeheugen is kapot gegaan met het springen van een bloedvat. Dat bloedvat hoorde daar niet, was een speling van de natuur geweest. Een zogenaamd goed gelukte hersenoperatie, maakte het ook niet meer beter. Dat was een tweetal jaar geleden, ergens in Spanje tijdens een vakantie gebeurd. Nu is het een uitgedijde aneurysma, die op elk moment willekeurig moment kan barsten. Leven met een tijdbom in je hoofd.

“Leuk hoor, zo’n vakantie, je gaat er goed heen en komt als een vreemde, uit de vreemde terug!”

Lopen kan Pier zijn vrouw alleen met hulp van de rollator of met haar rechterhand Pier en verder zit ze overdag mooi opgemaakt en goed gekleed als een directeursvrouw op de bank.

De overlast van Pier komt door zijn houten vloer, die schijnt te resoneren met de houten stoelpoten en de originele vloer met ruimte er tussen, daar weer onder. De harde voetstappen komen van hulpverleners, die als soldaten over die houtenvloer marcheren. Friese dragonders, en poetsvrouwen die de meubels verstouwen als beroeps verhuizers, en van Pier zelf dus, die vroeg en laat zo zijn dingen doet. Fijn dat er zulke mensen zijn...

“Maar waarom boven mijn hoofd?” denkt Linda.

Waarom in een duur appartement waar je net een blauwe maandag woont en probeert de geluiden als redelijk te incasseren overdag, Linda’s redelijkheid houdt op als het na elf uur nog doorgaat en 's morgens vroeg weer begint. Dit is voor mensen, die recht hebben op woongenot, niet vol te houden zonder enige frustratie. Een luxe appartement moet juist comfort bieden!

“Maar hoe los ik dit, in de periode dat ik hier wil blijven, met goed fatsoen op? Ik moet mijn ei, eenmaal gelegd ook kwijt kunnen?”

Linda zal het moeten voorleggen aan Pier en hij zal wat moeten doen aan de vloer: of vloerbedekking, of aan de schoenen van de hulpen en de tijden waarin er gewerkt wordt. Ze zal het hem moeten vertellen zodat hij kan reageren, in alle burenrust en onder het ‘gelijke monniken gelijke kappen’ principe. In deze moderne tijd met professioneel geïsoleerde bouw, alles kunnen horen wat boven je gebeurt, dat is toch niet normaal te noemen? Wanneer de burens naar toilet gaan, gaan eten, bezoek hebben, waar ze over praten, Linda kan er een boek over schrijven: ‘het leven van Pier.’ Dat lijkt haar voor Pier ook niet prettig om te weten maar, daarom moet hij het juist wel weten want hij moet er wat aan kunnen veranderen. Linda ziet zichzelf als een redelijk, democratisch ingesteld mens, en probeert daar zo goed mogelijk naar te leven en vooral iedereen te laten leven.

Het is juist vanuit een aantal levensvragen, dat Linda hier in alle rust en in haar eentje is neergestreken. In een plaatsje met slechts een paar winkels en een postkantoor. Een oud centrum rond een middeleeuwse afwatering waarde rioollucht nooit weg is en de tijd heeft stilgestaan op deze twee nieuwbouw flats na. Peperduur, en totaal buiten de rest van de architectuur van het dorp vallend. Daarom stond er waarschijnlijk ook een appartement te huur, want verkopen ging vanwege de crisis moeilijk. Linda wil nadenken, wat werken en schrijven. Ze is niet meer piepjong, een grijze bos krullen boven een rond gezicht met kuiltjes in de wangen verraad dat ze graag lacht en als ze lacht zijn die ogen ondeugend en jongensachtig. Haar goed gevulde vormen, en droger geworden huidstructuur verraden haar middelbare leeftijd en doet vermoeden dat ze de hormonale overgang al gepasseerd is. Ze wil nadenken, welke mensen ze een vaste plek wil geven in haar leven. Dat zal niet lukken met Pier zo sterk op de voorgrond.

1. Baas en Bovenbaas

Steenbokken komen uit het geslacht van de geiten, zijn bergbeklimmers met horens, die bij de mannetjes elk jaar doorgroeien, bij de vrouwtjes blijven ze kort. Ze springen lenig over de steile bergwanden heen en weer en zijn gehard door weer en wind. Ik weet niet goed of ze per definitie gemeen zijn met die horens, of dat ze er alleen maar mee willen pronken.

Mijn negatieve ervaring met steenbokken betreft hier het stereotype sterrenbeeld van de Steenbok, in de hoedanigheid van een verhuurders echtpaar. Joviaal en behulpzaam in eerste aanzet, maar eenmaal toegehapt en het huurcontract getekend, klapte de val dicht. Er was voor mijn man en mij geen weg terug. Het sterrenbeeld Steenbok is geboren tussen 21 December en 20 Januari, dan vindt de overgang plaats naar het sterrenbeeld Waterman. Het zonneteken Waterman loopt op haar beurt van 20 januari tot 21 februari en daarna volgt de Vis.

Deze trotse en pronkende Steenbok, alias meneer de Bok, etaleerde zijn beide zonen als topsporters, die hun weerga niet kennen. Hoge opleidingen, dure kostscholen, sponsors, het kan niet op. Heerlijk toch als je vader zo trots op je is? Maar te veel is teveel en wat de vader te veel geeft, wordt gecompenseerd door de Steenbokmoeder, alias Geitje. Natuurlijk evenwicht zeker? Ze laat alles aan de vader over. Zij is dan ook de kostwinner, en eigenlijk de mannelijke helft van de twee, met de broek aan. Pa is dan wel trots, maar weinig man en dat moet ook in evenwicht geschopt worden wil de relatie stand kunnen houden.

Als je alles weet van dit niet bepaald alledaagse gezin, begrijp je ook hoe dit zo ver heeft kunnen komen, al kan ik ze met geen mogelijkheid meer sympathiek vinden. De man is zo'n type dat graag wil laten zien dat hij de baas is, ook al weet iedereen allang dat het niet zo is. Hij rijdt dan opvallend dicht tegen je aan als een oude reu, en noemt zich directeur van de B.V. van zijn vrouw, maar in de officiële stukken van de Kamer van Koophandel staat dat zij de Directeur Groot Aandeelhouder is. Het kwijl loopt hem bijna af, als hij alles van zijn imperium oplepelt. 'De Jong B.V.'s' zijn ingeschreven bij KvK onder de

nummers 09136037, 23057048, 04054327 en 04387767. De laatste is een Stichting van onbekende origine. Vanaf 1 aug 1997 heeft De Bok 17 x met de namen en de diverse B.V. 's wisseltrucs uitgevoerd. Diegene die hier induikt, zoals belastingdienst of andere belanghebbenden, moet heel wat zoekwerk doen hier enige greep op te krijgen. Ook zijn er witwaspraktijkjes in de vorm van tweedehands wit- en bruingoed te vinden op internet. Hij heeft veel ervaring, en hij is zeer begaafd als juridisch adviseur, zegt hij zelf nadrukkelijk. Het klinkt een beetje als een verkapte bedreiging.

Met zijn dikke pens komt hij dicht tegen je aan staan, en probeert je te imponeren. Dan, in het intiemste moment van het oogcontact, geeft hij een sneer over iets persoonlijks. Bij mij was het mijn stem, die niet deugde. Bij mijn echtgenoot moest het gekwetste oog dat afgedekt was met een noodgedwongen 'piratenlapje' het ontgelden.

"Ik praat liever met iemand die ik in beide ogen kan zien!"

Nee, tact en wellevendheid was de Bok vreemd. Niet dat ik zo nodig bij iemand op moet kunnen kijken - dat gaat met ouder worden wel over - ik wilde alleen maar een huis huren, een luxe appartement, zo zei de advertentie en dat moest netjes geregeld worden. De Bok is klein van stuk en we weten hoe dat psychologisch op kleine mensen uitwerkt. Napoleon was ook zo klein en kijk maar wat daar van terecht komt. De overeenkomst tussen Pier als Boze Buurman, en de Bok als Baas en Bovenbaas is dat zij eigenaar zijn van een gelijkwaardig appartement, de nummers 11 en 19, pal boven elkaar. Voor de rest moet ik de Bok huur betalen en Pier betaalt hypotheek aan de bank.

Toch kijkt iedereen in deze regio neer op iemand die huur betaalt, terwijl de huur hoger is dan elke gemiddelde hypotheek. Als je eigendommen bezit in Friesland tel je mee, heb je dat niet, dan ben je minder in aanzien. Het gaat zover, dat elke zich zelf respecterende middenstander of ZZPer een oud huis koopt, dit opknappt, en dan als huisjesmelker verhuurd. Wij liepen dit fenomeen letterlijk tegen het lijf in Leeuwarden.

Al meer dan twintig jaar pendelen wij heen en weer tussen Zeeuws-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen België, en Friesland

vanwege ons werk. Verhuizen zit ons in de genen. Om de paar jaar zoeken we dan weer een ander huis. Dat heeft ons veel geleerd over huizen, huisbazen en verhuurders. Dat pand in Leeuwarden werd zelfs verhuurd onder het verkeerde huisnummer en het had veel voeten in de aarde voor ons en het GBA voor dat recht gezet was. Het stond onlangs weer te huur op internet, Willem Lodewijkstraat, langs het spoor. Ga maar kijken, weer met het verkeerde huisnummer, en het goede huisnummer van de burenl! De arme mensen werden zelfs afgesloten van hun tv, toen wij verhuisden. Dat is nu typisch weer zoiets van iemand die een huis wil verhuren, groot wil doen maar heel klein is van geest. Klein van geest zei ik, maar hij was tenminste geen crimineel zoals in dit verhaal van Baas en Bovenbaas!

Zo kan ik een boek, vol verhalen over huizen schrijven en het zou niet vervelend zijn om te lezen.

In Dokkum, dat aller lieflijkste stadje waar ik geboren ben, hadden we een leuke bovenwoning en we mochten er kantoor houden. Wel moesten we tussen de uitverkoop producten van de ondergelegen winkel doorkruipen als we de voordeur wilden bereiken en onze visite en cliënteel dus ook. Dat vonden we echt te gortig worden en reclameerden hier voorzichtig over.

“Maar nee, het is een eer dat jullie hier mogen wonen!”

Aldus de huisjesmelker, die de halve binnenstad van Dokkum zijn eigendom kon noemen. De hele straat barste van de naamborden en de reclame. Van de gemeente mocht het wel, van de verhuurder niet, en de oorlog was begonnen. Het zat hem dan ook niet zo zeer in het bord, als wel in mijn oneerbare beroep. De makelaar had ons het pand verhuurd en alles toegestaan, de eigenaar niet, want het gaf hem morele bezwaren dat ik alternatief genezer ben. Dat vond hij bedrog, maar wij vonden dat hij niet eerlijk handelde. Hij was dus blij dat we ophoepelden. Bij het volgende pand waren de stookkosten hoger dan de huur en de huur was al €950,-- in de maand! Bovendien stierven we van de kou, want het pand bleek niet te verwarmen en ik stond in de winter te koken met de jas aan. De C1000 had een laad- en losplaats onder ons slaapkamerraam, en dan was het 's morgens om vijf uur net, of stond die vrachtwagen in je

slaapkamer. Als antwoord van de C1000 Dokkum op onze vraag of de brave man niet 100 meter verder kon gaan staan, kregen we als antwoord stenen door de ruiten. De politie zei toen ook al, dat ze niets konden doen ook al wisten ze wie het gedaan had. Ze vonden het wel heel erg! Als het nu nog brood was geweest - komt niet zo hard aan als je voorbij loopt - maar ja, de eigenaar zei al, dat hij in Dokkum geen droog brood verdiende, en dus werden het stenen! Ik heb als stille getuige, een van die bakstenen in de winkel neergelegd.

Bij een pandje onder de rook van de stad Groningen, Zuidhorn, herbeleefden we het verhaal uit België min of meer opnieuw, met gedeelde meters voor gas, licht en water.

*Het kostte onze kinderen hun erfenis zou je kunnen stellen, want uiteindelijk verloren we ons hele eigendom. Terwijl we nog zo gezegd hadden, dat we dat niet weer wilden mee maken, leek het of de geschiedenis zich herhaalde. De eigenaar, een voormalig bontkoopman, had ons mooi bij de poot. Hij bezwoer ons, dat alle meters gesplitst waren voor het bovenhuis en de beide winkels beneden. Het leek ook zo in de meterkast, maar bleek anders in de praktijk! En omdat dit ons herinnerde aan de perikelen van het boek *De Vlaamse Poppenkast*, waren we met drie maanden al gevlucht. Dit werd ook een rechtszaak. De bontkoopman wilde ons zo graag houden, dat hij een civiele zaak aanspande. Wij wonnen, maar je krijgt er verder niets voor terug.*

Ik geef met deze voorbeelden alleen maar aan, dat we behoorlijk door de wol geverfd zijn, best veel weten over huurrecht, maar toch niet alles kunnen voorkomen. Het is niet dat we het zoeken, het zoekt ons, en het is blijkbaar een soort plicht, de zaken recht te zetten en herhaling voor derden te voorkomen. Noem het ons vrijwilligerswerk voor de gemeenschap.

Het oude herenboer en knecht principe gaat in sommige delen van de provincie Friesland nog aardig op. Dan is er ook nog het onderscheid tussen de keuterboer en de herenboer. Zo kom ik bij Baas en Bovenbaas.

Pier woont letterlijk boven mij en is de Boze Buurman. De huurbaas niet, die woont in Norg, heet net als zijn zoon Leendert Jan en is me uiteindelijk de baas geworden: Baas en Bovenbaas, al

moet ik wel zeggen dat wie het laatst lacht, het beste lacht. Maar dat moet nog blijken!

Ik vond de Bok een crimineel type, en dat doet later ook wel blijken. Dat ik toch zaken met hem heb gedaan in de vorm van een huurovereenkomst, komt omdat ik een huis nodig had en dat van hem ons het beste paste en het dichtst in de buurt was op dat moment. Pier kreeg ik er gratis bij maar ook dat wisten we niet van te voren, en werd ons niet gezegd. Nou ja gratis, als je €1000,- in de maand gratis kan noemen tenminste. Zijn herrie kreeg ik gratis, plus hoofdpijn en slapeloze nachten, maar dat kreeg ik later van de huur- baas ook.

Het was september 2011. Na een zware verhuizing, die op zich vlekkeloos verliep, de beginperiode van een hopeloze en uitzichtloze situatie. Wie al ziek is, wordt hier niet beter door, en met onze opgedane ervaring waarbij niemand bereid was om ons te geloven of te helpen, zou een normaal mens er zelfs aan ten onder kunnen gaan. De burgerij wilde ons niet geloven, politie en overheid maakten er een klucht van, of eerder een drama!

In zo'n situatie als boven geschetst, wil ik me uiten door te schrijven. Alle emoties van me af schrijven, en inzicht krijgen in wat er eigenlijk is gebeurd. De kunst is dacht ik, iets goeds te laten groeien uit een miserabele situatie. Het verhaal van Boze Buurman is fictief en komt uit mijn grote duim, maar bezit 'het goede' en had in de praktijk zo kunnen uitwerken. Het tweede verhaal over Baas en Bovenbaas ontvouwt zich langzamer, is non fictie, en bevat het kwade. Waar gebeurd van a – z. Anderhalf jaar na dato, nog volledig actueel en nog niets ervan opgelost. Goed en kwaad hoort bij elkaar, zoals licht en donker, man en vrouw, waarheid en leugen. Samen één verhaal.

2. Zondagmorgen, 20 november.

De zon schijnt, het herfstlicht verandert en wordt harder. Winterhard. Linda haar zondagsrust is over terwijl de dag nog moet beginnen. Het is 08.30 uur op het elektronische alarm, en ze zou zich nog heerlijk een paar slagen in de rondte willen draaien, want het is tenslotte zondag. De zondagsrust wordt in dit appartement gerespecteerd, zo zegt het huishoudelijke reglement van dit gebouw. Behalve, ironisch genoeg door de kerkgangers zelf, want die staan noodgedwongen vroeg op. Pier ook. Hij bonkt zijn schoenen op de vloer. ‘Bons...’ ze staan nu duidelijk aanwezig op de vloer en Pier trekt ze aan, want wie de schoen past trekke hem aan is het gezegd immers.

Ze passen blijkbaar goed en Pier loopt er mee weg. Linda denkt nog: naar de kerk, maar dat blijkt een vooroordeel want even later hoort ze de wasmachine toeren maken. Dat komt niet overeen met naar de kerk gaan. Vandaag niet in ieder geval. Er moet gewassen worden en dat is Pier zijn werk en als sterrenteken Waterman kan hij dit gemakkelijk hanteren. Linda is ook Waterman, maar dan vrouw. De waterdragers in de maatschappij, de sociale lastendragers en zij kunnen dat, zij kunnen gemakkelijk omschakelen ook. De Steenbokken zijn geen waterdragers, maar meer de werkbijen zoals ambtenaren en uitvoerders, soms de selfmade, creatieve zakenman. De elementen Lucht en Aarde, Waterman en Steenbok. Lucht en Aarde mengen van nature niet goed. Niet zoals vuur en lucht, of aarde en water.

Mensen vegen snel hun eigen stoep schoon als iemand er op gepiest heeft. Pier heeft zijn stoepje aardig schoon geveegd, want hij weet het nu wat hij moet weten. Linda heeft hem op zijn vestje gespuugd. Niet letterlijk, wel figuurlijk. Na een avondje klaverjassen waarbij een groepje collegiale mannen samen het oude spel spelen en een oppeppend drankje drinken. Mannen roddelen niet, mannen zijn manlijk. Pier ook, ook al gedraagt hij zich volgens Linda vaak meer als een oud wijf in zijn doen en laten, maar ook dat is Waterman-man niet vreemd. De stoelen schuiven en af en toe bonkt er wat op de vloer. Linda hoort Pier naar de keuken stampen om drank en hapjes, stoer dreunt het

door het plafond: 'hier ben ik de baas, dus spreek me niet tegen.' Zelf heeft Linda haar oordoppen maar weer opgezocht, zodat ze zich beter kan afsluiten. Het is tijd is om te gaan slapen maar de geluiden van het openbare toilet boven haar, houden Klaas Vaak tegen.

Linda heeft, zo denkt ze, haar burenplicht gedaan en een briefje in Pier zijn brievenbus gestoken, over de overlast die ze van hem heeft. Pier zou nu moeten weten hoe laat het is. Omdat Linda geen officiële kennis heeft gemaakt met Pier, weet ze niet goed wat en hoe ze moet doen of laten, om het Pier aan zijn verstand te brengen, dat dit niet leefbaar is voor haar.

Ook zou een goed verstaander uit dit onnozele briefje kunnen opmaken dat het mede bedoeld is, om Pier zijn privé omstandigheden beter voor nieuwsgierige oren te beschermen. Een gewaarschuld man telt voor twee, is Linda haar visie. Het mes snijdt hier aan twee kanten.

Misschien is het laf, dat ze kiest voor een briefje met een kwinkslag, in plaats van Pier persoonlijk te confronteren. Maar een goed verstaander, heeft aan een half woord genoeg: dat bed wat in Linda haar kamer lijkt te staan, in plaats van een verdieping hoger, zegt toch genoeg?

Pier is duidelijk geschrokken van haar berichtgeving over haar leven met Pier en zijn bed manieren, en dat zij, een voor hem onbekende vrouw, daar weet van heeft.

Het is ook een netelige kwestie, en hele wereldoorlogen ontstaan soms voor minder!

Helaas zijn Pier zijn stekels overeind gaan staan, en heeft hij de persoonlijk aanval op de nog niets vermoedende Linda geopend. Het "don't kill the messenger," daar heeft deze Fries nog nooit van gehoord, want het is Engels! Linda hoort het echter in Keulen donderen...

Pier was woedend geworden, toen hij het briefje in zijn brievenbus vond, en stond wel bij haar op de stoep, ook al waren ze nog niet aan elkaar voorgesteld! Pier vond blijkbaar de aanval de beste verdediging, en is dat als directeur ook gewend. Hij blies hoog van de toren en sprak Linda aan op haar negatieve karakter en dat ze hem zo tegenviel. Hij had zo zei hij, "meer van

haar verwacht.” Hoe hij daar bij komt, weet Linda niet, want ze kenden elkaar helemaal niet. Zij was maar een tijdelijke huurder, een niemendalletje, en dat had ze eigenlijk ook willen blijven. Gewoon een voorbijganger, vriendelijk ‘goedemorgen, mooi weer vandaag’ type, hooguit ergens een kopje koffie drinken.

Linda op haar beurt had wat minder van Pier verwacht, dan Pier van haar beweerde te verwachten, minder hoog van de toren blazen en minder herrie vooral. Dit was wel een beetje een domper, want Linda had zich voorgenomen de flatbewoners vriendelijk te gemoed te treden. Die kans is meteen eenzijdig om zeep geholpen en alles is van te voren haar schuld omdat zij Pier heeft aangevallen. Zo heet dat al snel in de wandelgangen van zo’n flatgebouw! Dat ze de familie boven ook nog heeft willen beschermen door het te zeggen, komt niet in Pier zijn gedachtegang op. Het is zwart of het is wit bij Pier, en hij is tenslotte van enig aanzien in het dorp. Zij is de vreemde eend in de bijt en zal door het stof moeten gaan.

Ze had dat niet schriftelijk mogen doen, zei Pier, ze had het als een man moeten komen vertellen om dan vervolgens als vrouw te worden afgescheept en ondergesneeuwd. ‘Her Director’ zou het haar wel even inpeperen. De Waterman ten top, met het air van de brullende Leeuw. Dit is geen loze kreet, want de Leeuw in een horoscoop, staat loodrecht en honderdtachtig graden tegenover het teken Waterman. De Leeuw die koninklijk zijn manen schudt over zoveel kinderlijk onzin.

“Wat een onzin om je druk te maken over een beetje heen en weer lopen! Heb je dan totaal geen begrip voor mijn zieke vrouw?”

Hij was geschokt van Linda haar terminologie, zei hij, en voor een goed verstaander, Linda had de overlast alleen bij Pier en zijn voetvolk neergelegd, en nadrukkelijk gezegd geen last te hebben van zijn vrouw!

Daarmee had ze geprobeerd, hem bij voorbaat de wapens onder de noemer van discriminatie uit de hand te slaan. De aanval van grote Pier bleek weer eens de halve verdediging. Linda geeft het toe; ‘het prikte’, zo had ze het niet gewild, maar ze heeft buiten de waard gerekend.

Pier zijn vrouw heeft het geordende welvaartsleven als kleine bankdirecteur overhoop gegooid. Hij kan zijn vrouw, net zo goed

als Linda dat niet kan, nergens de schuld van geven. Invalide en gehandicapte mensen hebben nooit schuld en hebben een levenslang alibi. Linda weet het zeker, Pier leeft met een groot schuldgevoel en hoge bloeddruk, en ze meent ook te weten waarom.

Linda heeft een groot inlevingsvermogen, en dat speelt haar soms parten. Haar intuïtie heeft deze verminkte vrouw op afstand kunnen waarnemen, en ze voelt zich daardoor op een bepaalde met haar verbonden en misschien wel verantwoordelijk. Anders dan met Pier. De vrouw haar verborgen woede die zich naar een gevaarlijke waanzin zou kunnen ontwikkelen, omdat het geen kant uit kan in haar gekwelde, defecte bestaan. Zij is in de rol van het engeltje geduwd en moet blijven voortleven als een schaduw van haar eigen ik. In een luxe flat waar ik meteen depressief van word als ik binnen kom. De gouden kooi is donker, te donker. Linda weet ondertussen ook waarom. Het zijn niet de kleuren die in dit geval depressieve gevoelens oproepen, maar het is de depressie en de waanzin zelf, die al langer aanwezig zijn en zich heeft geuit in donkere kleuren. De dure, luxe materialen kunnen dat gevoel niet meer neutraliseren en verbloemen. Er is een verzadiging ontstaan. Het kruipt in de holttes van de muren, en door de lagen van de vloeren heen, druppel voor druppel hun gif verdampend door de betonnen plafondplaten. Linda heeft er serieus van geproefd, toen ze hier het eerste weekend kampeerde op een luchtbedje. Er hing iets in de lucht en het was niet het positieve waarmee ze aan dit project voor zichzelf was begonnen. Ze zal het ook niet kunnen opheffen want het niet van haar en ze zal het nooit aan Pier mogen vertellen of schrijven. Ze zou het graag met hem willen delen, als in een geheim verbond om een beweging te kunnen creëren. Leven in de brouwerij van het stilstaande geestelijke water dat een broeïnest dreigt te worden. Een gevaarlijk broeïnest waarbij klappen kunnen vallen. Een genezingsproces begint bij beweging maken in de levensenergie. Stilstand is achteruitgang en een langzame dood, weet Linda door haar jarenlange training en ervaring als energetisch genezer.